

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Pompoen

"Nou," zei Oom Wiggily Langoor op een mooie, frisse ochtend, net nadat de melkboer wat room voor de koffie had gebracht, "ik denk dat ik weer eens op reis ga, mevrouw Bosstaart."

"Oh, ga nog niet weg!" smeekte Billie, de eekhoornjongen.

"Nee, je bent nog maar net op bezoek," zei zijn broer Johnnie. "Kun je niet heel lang blijven?"

"Nou, ik had Jimmie Wibbelwobbel, het eendenjong, beloofd om met mijn nieuwe auto langs te komen," zei de oude heer, terwijl hij eerst met zijn linkeroor wiebelde en daarna met zijn rechter om te kijken of er toevallig nog muntjes in vastzaten. En ja hoor, hij vond twee centjes, één voor Johnnie en één voor Billie.

"Oh, blijf toch nog een paar dagen bij ons. Je kunt volgende week wel bij de familie Wibbelwobbel langsgaan," zei Johnnie. "Toch, mama?"

"Ja, ik vind ook dat je nog wel even kunt blijven," zei mevrouw Bosstaart, terwijl ze wat gaten in Johnnies sok aan het repareren was. "Bovendien wilde ik je vandaag eigenlijk een gunst vragen, Oom Wiggily."

"Een gunst!" riep het oude konijn, terwijl hij een diepe buiging maakte. "Ik sta altijd klaar om je een gunst te bewijzen als ik kan. Wat is het, mevrouw Bosstaart?"

"Nou, ik dacht dat jij en de jongens het misschien leuk zouden vinden om met de auto op pad te gaan om een mooie, grote gele pompoen voor me te zoeken," zei de eekhoorndame.

"O, jippie!" riep Billie. "Ik weet waarvoor, om een lampion voor ons te maken, hè, mama?"

"Jazeker!" riep Johnnie, op en neer springend van blijdschap. "En dan nemen we hem mee naar buiten als het donker is, Billie, en dan hebben we lol met Bully de kikker."

"Oh nee, geen pompoen voor een lampion," zei mevrouw Bosstaart. "Ik heb een pompoen nodig om taarten mee te bakken, en ik dacht dat jullie het misschien leuk zouden vinden om er eentje te gaan halen, Oom Wiggily."

"Ja, natuurlijk!" riep het oude konijn. "Ik vind het erg leuk om op pompoenen te jagen voor taarten, en ook om ze op te eten als ze gebakken zijn. Ik hou bijna net zoveel van pompoentaart als van kersentaart. Kom op, jongens, laten we in de auto stappen, dan gaan we op zoek naar een pompoen."

"Maar ga niet in de buurt van het veld van die man die ons laatst wilde neerschieten omdat we een paar appels hadden meegenomen," zei Billie. En Oom Wiggily beloofde dat hij dat niet zou doen. Dus gingen ze naar de schuur, waar de auto stond, en mevrouw Bosstaart bleef thuis om sokken te repareren en pompoentaarten te bakken.

"Daar gaan we!" riep Oom Wiggily, toen hij het tinkeltankertje met een veer had gekieteld om het te laten niezen.

De auto ging ervandoor, en terwijl hij over de dikke wielen rolde, zong Oom Wiggily een grappig liedje, zo van:

"Pompoentaart is mijn plezier,
Ik eet het 's ochtends, 's middags en 's avonds hier,
Het is heel goed om groot te worden,
Daarom houden alle jongens ervan, hoor hoe hun magen knorden.

"Als ik een allerliefste wens kon doen,
Had ik kersen in een schaal, o zo zoet.
En dan een pompoentaart, of twee;
Natuurlijk, ik bewaar een stukje voor jou, o jee.

"Misschien, als we braaf en lief zijn,
Kunnen we wel twaalf pompoenen vinden, fijn,
We nemen ze mee naar huis en gaan ze bakken,
En dan zullen we smullen van pompoen, wat zullen we smakken!"

Toen hij dat liedje had gezongen, voelde Oom Wiggily zich beter. De auto voelde zich ook beter, denk ik, want hij reed heel snel. En opeens kwamen ze bij een plek waar een heel veld vol pompoenen was. Oh, wat waren ze prachtig, die grote, goudgele pompoenen!

"Hoera!" riep Johnnie.

"Hippie-de-piep-hoera!" riep Billie.

"Lieve hemeltje-lief!" riep Oom Wiggily. "Dit kon niet beter. Maar ik vraag me af of deze pompoenen het erg zouden vinden als we er eentje meenemen?"

"Helemaal niet! Helemaal niet!" riep plotseling een stem bij het hek. En toen ze keken, zagen Oom Wiggily en de jongens Grootvader Gans, de oude eendenheer, op één

been staan. "Dit is mijn veld met pompoenen," zei Grootvader Gans, "en jullie mogen er zoveel meenemen als jullie willen." Toen zette hij zijn andere been neer, die hij onder zijn veren had gehouden.

"Heel erg bedankt," zei Oom Wiggily beleefd.

"En mogen we elk een pompoen om een lampion te maken?" vroeg Billie.

"Natuurlijk," antwoordde Grootvader Gans. Dus Oom Wiggily nam een hele grote pompoen voor een taart, en de eekhoornjongens namen kleinere voor hun lampionnen. Oom Wiggily nam er nog een paar mee, voor de zekerheid, maar geen enkele was zo groot als de eerste.

"Ik zal je wat pompoentaart sturen als mevrouw Bosstaart ze gebakken heeft," beloofde het oude konijn, terwijl hij met de jongens in de auto stapte.

"Dat zou ik heel fijn vinden," zei Grootvader Gans, "want ik ben dol

op pompoentaart met waterkerssalade er bovenop."

De auto reed verder, en Billie en Johnnie praatten over hoe ze hun lampionnen zouden maken en plezier zouden

hebben. Opeens sprong er vanuit de bosjes langs de kant van de weg de grote, boze wolf tevoorschijn.

"Wacht even!" riep hij tegen Oom Wiggily. "Stop! Ik wil je zien!"

"Je wilt me vast bijten," zei het oude konijn. "Nee hoor! Ik ga niet stoppen."

"Dan zorg ik er wel voor!" gromde de wolf. En wat deed hij? Hij beet een gat in een van de grote rubberbanden, waardoor alle lucht er met een puf uitliep, zodat de auto niet meer kon rijden.

"Kijk nou wat je hebt gedaan!" riep Johnnie. "Ja, en het was nog wel zo'n mooie nieuwe auto," zei Billie verdrietig.

"Onzin!" riep de wolf. "Dubbele onzin. Praat niet tegen me. Ik heb honger. Kom nu uit die auto, dan kan ik je bijten."

"Oh! wat moeten we doen?" fluisterde Johnnie.

"Stil! Zeg geen woord. Ik ga een truc uithalen met de wolf," zei Oom Wiggily. Toen sprak hij tegen het gemene beest en zei: "Als je ons gaat opeten, dan zal het wel moeten. Maar zou je eerst een van deze pompoenen naar de voet van de heuvel willen brengen? Dan kan mevrouw Bosstaart er een taart van maken."

"Oh, alles om jullie te helpen, aangezien ik jullie toch ga opeten," zei de wolf. "Geef me de pompoen, maar pas op, probeer niet weg te rennen, want ik kan je vangen. Ik kom zo terug om jullie op te eten."

"Oké," zei Oom Wiggily, terwijl hij de wolf een kleine pompoen gaf en deed alsof hij hilde om te laten zien dat hij bang was. Maar hij deed maar alsof, snap je?

Nou, de wolf begon naar de voet van de heuvel te rennen.

"Nu snel, jongens!" riep Oom Wiggily plotseling. "We rollen de grootste pompoen achter hem aan. Die zal hem raken en zo plat maken als een pannenkoek. Dan kan hij ons niet opeten! Opschieten!"

Dus, jawel, ze haalden de grote pompoen uit de auto en rolden hem achter de wolf aan. Hij hoorde hem aankomen en probeerde uit de weg te gaan, maar dat lukte niet, omdat hij een andere pompoen droeg. Hij struikelde en viel, en de grote pompoen rolde dwars over hem heen, inclusief zijn staart. Hij was zo plat als twee pannenkoeken en een stukje van nog een pannenkoek, en hij kon zelfs geen tandenstoker meer eten.

Toen repareerden Oom Wiggily en de jongens het gat in de band, pompten hem vol met lucht en haastten ze zich verder. Ze hadden nog genoeg pompoen over voor taarten en ze kwamen snel, veilig en wel bij het huis van de eekhoorn aan. En dat is het einde van het verhaal.